

dödsbädden sina sista hälsningar till sin gamla matmoder, några och femtio år sedan hon kommit i hennes tjänst.

Vår husa lever ännu i Stockholm nära 90 år gammal vid full vigör och känner ingen större glädje, än när hon får se ungherrarna, som hon alltid, när hon talar om oss, kallar de en bit in på sitt åttonde årtionde komna gubbarna Selander.

En verklig trotjänare och ett stort original var vaktmästaren på Observatorium Sven Roos, vilken något år i mitten av 40-talet tillträdde sin befattning där. Hans officiella åligganden medgävo honom att i vidsträckt mån ägna sig åt vår familjs intressen, särskilt att taga hand om oss småpojkar, vilka han behandlade ungefär som sina egna barn, våra lekkamrater. Han gav oss vår första undervisning i simning. Metoden var lika enkel som effektiv. Lektionerna tillgingo så, att han från en båt under roddturer på Brunnsviken kastade oss handlöst i vattnet, där vi fingo taga oss fram så gott vi kunde. Många andra nyttiga och kanske även onyttiga saker fingo vi lära oss av Roos. Han var en mycket härdig man, som kunde företaga sig snart sagt vad som helst. Snickare, målare, tapetsrare, låssmed m. m., användes han i alla dessa yrken icke allenast på Observatorium, utan hade även en stor kundkrets bland de kringboende.

Han var också ganska klippsk. Donatis stora komet visade sig på Stockholms horisont hösten 1858. Under september och oktober nådde den sitt maximum och hade då kolossala dimensioner, sträckande sig över nära hälften av hemisfären, ett storartat och för den, som ej vidare kände kometers natur, skräckinjagande skådespel. Stockholms, ja hela landets befolkning fattades av ångest och fasa, troende att världens undergång var nära. Observatoriebacken fylldes varje kväll av skräckslagna hopar, och i Observatoriets stora sal trängdes